

[Wilhelm]

rammerne svarende til den praksis for udmåling, som har udviklet sig, og vi kan også gå ind for, og er glade for, præciseringen af selve voldtægtsbegrebet, som forhåbentlig kan forhindre denne forskydning, der hidtil har været mellem bedømmelse efter § 216 og § 217. Men udskillelsen af det, man i forslaget kalder »særlig grove voldtægtssager«, finder vi højst problematisk.

Der er dels dette, at hvad vil et offer sige til, at lige præcis hendes sag ikke bliver betragtet som særlig grov? Vi må vel gå ud fra, at det skal være, hvis man overhovedet kan benytte det ord i den sammenhæng, normalt tilfældene, der skal gå efter 6 års rammen, og de enkelte tilfælde, der skal gå efter 10 års rammen. Hvad vil de fleste voldtægts ofre sige til at få at vide allerede fra sagens start, at lige præcis deres sag af anklagemyndigheden ikke bedømmes som værende »særlig grov«. Dertil kommer, at når man lige præcis har lagt de to strafferammer på hver sin side af nævningetingsgrænsen, så får man jo det problem, at denne kategorisering i »særlig grov« eller »ikke særlig grov« får indflydelse på hele retsproceduren. Det er altså noget, der skal tages stilling til, før sagen overhovedet er i gang. Det er noget, som alene afgøres af anklagemyndighedens helt præliminære opfattelse af, hvad man agter at rejse sigtelsen på.

Vi synes desuden, at forslaget indebærer en klar undergravelse af nævningeinstitutionen for de tre forbyrdelseskategorier, som der er tale om her, men også generelt, fordi det er jo en ret stor del af de sager, der overhovedet hidtil har været omfattet af nævningebehandlingen. Vi er imod, at man undergraver nævningeinstitutionen. Vi mener, at dette kunne rettes op, hvis man ligesom tog konsekvensen af, at det, man gør her, i virkeligheden er en mere almindelig nedsættelse af strafferammer. Den svarer kun til den praksis, der har udviklet sig, men i og med at man i almindelighed nedsætter strafferammer, er det vel også logisk konsekvent at sige, at så nedsætter man også den strafferammebetingelse, der er, for at sagerne skal behandles ved nævningeting.

Vi synes også, at det ville være logisk, i forlængelse af det justitsministeren svarede i Politiken til hr. Ninn-Hansen den 23. februar 1981, hvor justitsministeren gør rede for, at tanken med nævningeinstitutionen har været,

at den skal benyttes ved sager om grove forbyrdelser, over for hvilke der reageres med meget strenge straffe. Det vil det jo stadig væk være. Det er stadig væk nogle af de groveste forbyrdelser, og det er stadig væk faktisk den strafferamme, der i praksis har været brugt i de sidste mange år. Hvis det er det, nævningeinstitutionen skal bruges til, ville det være konsekvent at sige, at det skal den stadig væk, men så må man i takt med det, der sker på strafferammerne, nedsætte årskriteriet for, hvornår nævningeinstitutionen skal anvendes.

Vi kan i hvert fald ikke acceptere, som det har været fremme i straffelovrådets betænkning mere eller mindre gedulgt, at det skal være sparehensyn, der afgør, om man nu benytter nævningeinstitutionen eller ikke benytter nævningeinstitutionen. Der kunne måske være andre hensyn. Der har været nævnt andre hensyn. Ministeren nævner i sin artikel i Politiken, at der er rejst mistillid til nævningenes behandling af disse sager. Han vil ikke gøre det, men han henviser til, at det er der kvindegrupper der har gjort. Jeg mener ikke, at den mistillid er rejst helt på den måde. Jeg mener, at hvis der findes en mistillid til den måde, nævningetingene har behandlet dette på, så har vi ikke nogen som helst garanti for – for vi har jo ikke noget sammenligningsgrundlag – at domsmandsretter og især ikke, hvis de også bliver domineret af lægfolk, som ministeren antyder at han vil lægge op til, behandler sagen anderledes. Jeg synes, at man må sige, at det må være juristerne i sagsbehandlingen, være dommeren, anklagemyndigheden og forsvareren, der har vejledt disse nævninge for dårligt, når de tror, at § 217 skulle kunne bruges til egentlige voldtægtssager. Det kan man ikke bebrejde lægfolkene, og vi har ikke nogen som helst garanti for, at det ville se anderledes ud ved domsmandssager.

Der er andre ting ved nævningesagerne end lige præcis det med antallet; der er jo også selve proceduren, der er voteringsproceduren. Vi finder, det er vigtigt at bevare det.

Så kunne der være belastningen. Men har belastningen for offeret ikke netop ligget i udspørgen om tidligere seksuelle forhold? Det er noget af det, vi skulle tage fat på, og som jeg forstår at også regeringen og socialdemokratiet er indstillet på at tage op i forlængelse af de radikales forslag. Det ville